

«Καὶ πάλιν, Εὐγνώμων Μνεία Φωναῖς Αἰσίας»

Ὁ Ἑορτασμός τοῦ Ἁγίου Παρθενίου

Ἡ 31η Ἐπέτειος τῆς Ἀρχιερωσύνης τοῦ Μητροπολίτου μας

ΤΟ **Σάββατο** τῆς πρώτης ἐβδομάδος τῶν Νηστειῶν, 7/20.2.2010, ἀνάμνησιν τοῦ Θαύματος τῶν Κολλύδων τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος, συνέπεσεν ἐφέτος καὶ ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱεράρχου Παρθενίου Ἐπισκόπου Λαμφάκου τοῦ Θαυματουργοῦ.

Τὴν ἡμέρα αὐτή, κατὰ τὴν ὁποία ἄγεται καὶ ἡ Ἐπέτειος τῆς εἰς Ἐπίσκοπον Χειροτονίας τοῦ ἀσθενοῦντος Σεβασμ. Μητροπολίτου μας κ. Κυπριανοῦ (7.2.1979), τελέσθηκε ἀρχιερατικὸ συλλεΐτουργο στὴν Ἱερὰ Μονή μας τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς. Προεξήρχε ὁ Θεοφιλ. Ἀναπληρωτῆς Πρόεδρος

Ἐπίσκοπος Ὠρεῶν κ. Κυπριανός, συμμετείχαν δὲ οἱ Θεοφιλ. Ἐπίσκοποι Χριστιανουπόλεως κ. Χρυσόστομος, Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος καὶ Γαρδικίου κ. Κλήμης καὶ ἄρκετοὶ Κληρικοὶ μας. Παρέστησαν συμπροσευχόμενοι Μοναχοὶ καὶ Μοναχές, ὡς καὶ πολλοὶ λαϊκοί, πνευματικὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μας Δικαιοδοσίας, μέγας δὲ ἀριθμὸς ἐξ αὐτῶν προσῆλθε στὴν κοινωμία τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων.

• **Κατὰ** τὴν διάρκεια τοῦ «Κοινωνικοῦ», ὁ Θεοφιλ. Ὠρεῶν κ. Κυπριανός ἐξεφώνησε σχετικὴ Ὁμιλία μὲ τίτλο: «*Διακονία-Εὐθύνη-Θυσία*», ἡ ὁποία ἀναφέρθηκε στὴν *Παρακαταθήκη* τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου μας καὶ δημοσιεύεται ἐν συνεχείᾳ.

■ **Μετὰ** τὴν Θ. Λειτουργία, παρετέθησαν κεράσματα στὸ Μεγάλο Ἀρχονταρῆκι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ὅπου ἀκούσθηκαν ὠφέλιμες ἐνθυμίσεις καὶ διηγήσεις σχετικά μὲ τὸ τιμώμενο πρόσωπο τοῦ σεπτοῦ Πατρὸς καὶ Ποιμενάρχου μας, ὁ Ὅποιος ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ 2007 παραμένει κληήρης.

* * *

Καὶ πάλιν, Εὐγνώμων Μνεία Φωναῖς Αἰσίσαις

Διακονία - Εὐθύνη - Θυσία

Φιλόχριστοι Ἀδελφοί μου·

Θεοφιλέστατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς καὶ Συλλειτουργοί μου·

Σεβαστοὶ Πατέρες· Ὁσιώτατες Μητέρες·

Τέκνα φωτόμορφα τῆς Ὁρθοδοξίας·

Θεοφιλῆς Ὁμήγουρις·

CHMEPON καὶ πάλιν, γιὰ τριακοστὴ πρώτη (31ῃ) φορά, ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἡμᾶς συνήγαγε στὸ Εὐχαριστιακὸν Ὑπερῶν τῆς Ἁγίας αὐτῆς Μονῆς...

Εὐγνώμων καὶ ἡ Σύναξις μας αὐτή...

Εὐγνώμων ἡ Μνεία τῶν ἐτῶν αὐτῶν τῆς Ἀρχιερωσύνης τοῦ πολυσεβάστου Γέροντος, Ὁδηγοῦ καὶ Μητροπολίτου μας κυρίου Κυπριανοῦ...

Εὐγνώμων Μνεία, γιὰ πολλοστὴ φορά, Φωναῖς Αἰσίσαις!...

Ἐξακολουθεῖ, ἂν καὶ κληήρης ἐπὶ εἴκοσι ἐπτὰ (27) περίπου μῆνες, νὰ βόσκη τὰ Ἀρνία τοῦ Σωτήρος μας· συνεχίζει νὰ ποιμαίνει τὰ λογικὰ Πρόβατά Του· παραμένει, ὡς ἔμπειρος Οἰακοστρόφος, στὴν θέσι Του καὶ ὀδηγεῖ ἀσφαλῶς τὴν ἱερὰ Ὀλκάδα, τὴν Ὅποία Τοῦ ἐνεπιστεύθη ἀπὸ τοῦ 1979 ὁ Ποιμὴν τῶν Προβάτων ὁ Μέγας.

Ἄπαντες οἱ εὐλαβεῖς ἑορτασταί, οἱ μετέχοντες σήμερα στὴν Εὐγνώμονα αὐτὴ Σύναξι, εἴμεθα τέκνα Του πνευματικά· ἄλλοι τραφήκαμε μὲ γάλα πνευματικὸ καὶ ἄλλοι μὲ στερεὰν τροφήν· ἄλλοι εἴμεθα βρέφη καὶ ἄλλοι ὄρμιοι ἐν Χριστῷ.

Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ, σύμπας ὁ χορὸς τῶν πανηγυριζόντων περιλαμβάνει ποικίλες φωνές, οἱ ὁποῖες ἐνώνονται σὲ μία ἁρμονικὴ σύνθεσι· καὶ καταρτίζονται ἐκ στόματος νηπίων τε καὶ θηλαζόντων, μικρῶν τε καὶ μεγάλων, ἐφήβων τε καὶ ἐνηλίκων, νέων τε καὶ πρεσβυτέρων, λαϊκῶν τε καὶ Μοναχῶν, Ἰερέων τε καὶ Ἀρχιερέων, αἶνοι εὐχαριστίας καὶ ὠδὲς ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης αἰώνιας.

* * *

Εὐγνωμοσύνης... Γιατί ἄρα γε,...

Είχαμε αναφερθῆ τὸ 2008, ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτῆς ἐπὶ τῇ εἰκοστῇ ἐνάτῃ (29ῃ) Ἐπετειῶ τῆς Ἀρχιερωσύνης τοῦ θεοποθῆτου Γέροντός μας, στὴν προτρεπτικὴ Του **Παρακαταθήκη**:

«Λάβετε πτέρυγας Εὐσπλαγχνίας καὶ Συμπαθείας καὶ δεῦτε πρὸς Με, διὰ νὰ εἰσαγάγω Ὑμᾶς εἰς τὴν χώραν τοῦ ἀνεσπέρου Φωτός, ἔνθα ἦχος καθαρὸς ἑορταζόντων καὶ δοξολογούντων τὸ Ἐσφαγμένον Ἀρνίον»...

Ἡ Εὐσπλαγχνία καὶ ἡ **Συμπάθεια**, ὄχι μόνον ὅσον ἀφορᾷ τοὺς Ποιμένας τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ κάθε μέλος τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, εἶναι οὐσιαστικὰ γνωρίσματα τῆς πνευματικῆς ταυτότητος τῶν Χριστιανῶν.

Τὸ χαρισματικὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἔχει κοινωνικὸ χαρακτήρα· τοὺς Χριστιανοὺς διακρίνει ἡ ἀλληλεξάρτησις, ἡ ἀλληλεγγύη, τὸ συνυπεύθυνον, ἡ συνδιακονία· στὴν Οἰκογένεια τοῦ Χριστοῦ ὁ ἕνας ὑπάρχει, σκέπτεται καὶ φροντίζει γιὰ τὸν ἄλλο, τὸν ἐγγὺς καὶ τὸν μακρὰν καὶ τοιουτοτρόπως βιώνεται στὸ ἐγκόσμιον ἐπίπεδο ἡ ἀλληλοπεριχώρησις τῶν προσώπων, κατὰ τὸν τύπον τῆς ἀλληλοπεριχωρήσεως τῶν Προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Οἱ ὄροι *Διάκονος-Διακονία*, *Ἐπιρέτης-Ἐπιηρέσια*, *Servus-Servitus*, ἦσαν στὸν πρῶτον Χριστιανισμὸ ἐνδεικτικοὶ τῆς Ἀδελφικῆς Εὐθύνης καὶ τῆς ἀπεριορίστου ἐν Χριστῷ Στοργῆς πρὸς τοὺς ἄλλους.

Εἴμεθα ἅπαντες *Διάκονοι καὶ Οἰκονόμοι τῶν Χαρισμάτων τοῦ Θεοῦ*, ὅπως μᾶς διδάσκει ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Πέτρος: «Ἐκαστος καθὼς ἔλαβε Χάρισμα, εἰς ἑαυτοὺς Αὐτὸ διακονοῦντες, ὡς καλοὶ οἰκονόμοι ποικίλης χάριτος Θεοῦ» (Α΄ Πέτρ. δ΄ 10).

Διακονία καὶ **Χάρισμα**, σημαίνει μία ὑπεύθυνη συλλογικὴ διεργασία· σημαίνει συμμετοχὴ, μοίρασμα, προσφορὰ μέσα σὲ κλῆμα **Εὐσπλαγχνίας** καὶ **Συμπάθειας**.

Ὁ Θεὸς εἶναι πιστὸς καὶ ὑπεύθυνος ἀπέναντί μας, διότι τηρεῖ τοὺς Ὁρους τῆς Διαθήκης Του· κατ' ἐπέκτασιν οἱ ἐλεηθέντες νὰ εἶναι Χριστιανοί, καθ' ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ, ὀφείλουν νὰ διακατέχωνται ἀπὸ τὸ αἶσθημα τῆς εὐθύνης ἐναντι τοῦ Ἄλλου, τοῦ Ἀδελφοῦ στὸ πρόσωπο ὅποιουδήποτε ἀνθρώπου.

Ὁ Μέγας Βασιλεὺς, προκειμένου νὰ μᾶς μύση στὴν εὐσπλαγχνὴ παγκοσμιότητα τῶν σχέσεων, στὸ **Μυστήριον τοῦ Ἀδελφοῦ**, στὸ πανανθρώπινον κλῆμα τῆς συνυπευθυνότητος καὶ ἀλληλεγγύης, ἡ ὁποία ἐξέρχεται τῶν ὁρίων τῆς συγγενείας, τῆς φυλῆς καὶ τῆς ἐθνικότητος, μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι

«φύσις μία, πάντες συγγενεῖς, πάντες ἀδελφοί, ἐνὸς Πατρὸς ἔκγονοι πάντες» (Ὁμιλία ῥηθεῖσα ἐν Λακίζοις, § 2, PG τ. 31, στλ. 1441A).

“Ολοι μαζί καὶ ὁ καθένας χωριστά, ἔχουμε μία κοινὴ **Εὐθύνη**: νὰ διακονήσουμε ποικιλοτρόπως στὴν «**Διακονία τῆς Καταλλαγῆς**» (Β΄ Κορινθ. ε΄ 19), στὴν «**συναγωγὴ εἰς ἓν τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ τῶν διεσκορπισμένων**» (πρβλ. Ἰωάν. ια΄ 52), στὴν παγκόσμια συναδέλφωσι καὶ ἀγάπῃ, γιὰ νὰ γνωρίσῃ ὁ κόσμος τὸν Σωτῆρα μας Χριστό, «**ἵνα ὁ κόσμος πιστεύσῃ**» (Ἰωαν. ιζ΄ 21), γιὰ νὰ γίνῃ ὁ Κόσμος Ἐκκλησία.

* * *

Ἀδελφοί μου Χριστοπόθητοι καὶ Θεοσφράγιστοι

Η Παροκαταθήκη τοῦ χριστοποθήτου Γέροντος καὶ Μητροπολίτου μας γιὰ τὴν **Εὐσπλαγχνία** μᾶς ὠδήγησε στὴν **Διακονία**· καὶ Αὐτὴ πάλι μᾶς ἀφύπνισε τὸ θεοδώρητο αἶσθημα τῆς **Εὐθύνης**.

Εὐθύνη ὅμως σημαίνει **Θυσία**. Ἡ **Εὐθύνη** ταυτίζεται μὲ τὴν **Θυσία**. Ἡ ὑπεύθυνη Διακονία, προκειμένου νὰ ἔλθῃ εἰς πέρας, ἀπαιτεῖ θυσίες, τόσο ἀπὸ τοὺς Ποιμένες, ὅσο καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπαναλαμβάνω: εἴμεθα ἅπαντες συνυπεύθυνοι, ὅλοι ἔχουμε κληθῆ στὴν «**Διακονία τῆς Καταλλαγῆς**» (Β΄ Κορινθ. ε΄ 19).

Οἱ λαϊκοί, μετέχοντες τοῦ Βασιλέως καὶ Ἀρχιερέως Χριστοῦ, ἀποτελοῦν ἓνα σύνολο Ἱερέων μὲ βασιλικὴ καταγωγὴ, εἶναι Ἱερεῖς καὶ Βασιλεῖς, «**Βασιλεῖον Ἱεράτευμα**» (Α΄ Πέτρ. 6΄ 9· Ἀποκαλ. α΄ 6, ε΄ 10).

Μὲ τὸ Βάπτισμα καὶ τὸ Χρῖσμα τους, ἔχουν ἀναλάβει εὐθύνες καὶ ὑποχρεώσεις, γιὰ νὰ διακονήσουν καὶ αὐτοὶ στὸ Βασιλικό, Ἱερατικὸ καὶ Προφητικὸ Ἔργο (πρβλ. Ἰωάν. στ΄ 29, ιζ΄ 4) τοῦ Χριστοῦ μας, δηλαδὴ στὴν ἐξάπλωσι τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, στὴν πραγμάτωσι τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, στὴν ἐκκλησιοποίησι τοῦ Κόσμου.

Χριστιανός, ὁ ὁποῖος δέχεται τὸν ὑπερφυσικὸ πλοῦτο τῶν δωρεῶν τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴν ἔνωσί του μὲ τὸν Σωτῆρα μας, διὰ μέσου τῆς Προσευχῆς καὶ τῶν Μυστηρίων, δὲν εἶναι δυνατόν, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἔχῃ μία ζωὴ ἄγονη, στατικὴ, *μίζερη* καὶ ἀνεύθυνη.

Ἡ εὐνοια τοῦ Θεοῦ, οἱ θησαυροὶ τῆς Χάριτός Του, ἀξάνουν τὶς εὐθύνες μας· μᾶς δεσμεύουν μὲ σειρὰ εὐθυνῶν· ἀπαιτοῦν ἐνεργοποίησι καὶ προσφορά· θυσιαστικὴ ἐξοδο ἀπὸ τὸν ἑαυτό μας, καὶ *ἀποκέντρωσι*, δηλαδὴ συνεχῆ *ἐκτόπισι* τοῦ ἑαυτοῦ μας ἀπὸ τὸ κέντρο τῆς προσοχῆς μας, ὥστε νὰ ὑπάρχῃ *χῶρος* στὴν καρδιά μας γιὰ τὸν Θεὸ καὶ τὸν Ἀδελφὸ μας.

Κάθε Χριστιανός καλεῖται νὰ γίνῃ «Διάκονος τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ Ἄγαθόν» (πρὸβλ. Ρωμ. ιγ´ 4)· γι' αὐτὸ καὶ ὁ Κύριός μας ἐν Ἡμέρᾳ Κρίσεως (Ματθ. κε´ 35-36), ἀπαριθμεῖ ἐνδεικτικὰς ἐκδηλώσεις τῆς Διακονίας μας στὸ Ἄγαθόν, δηλαδὴ τοῦ ἐνεργοῦ ἐνδιαφέροντός μας γιὰ ὅσους εὐρίσκονται σὲ ἀνάγκης καὶ θλίψεις: φιλοξενία καὶ στοργὴ στοὺς πεινασμένους, τοὺς διψασμένους, τοὺς γυμνοὺς, τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς φυλακισμένους.

* * *

Ἄδελφοί μου Φιλόχριστοι·

Δυστυχῶς, σήμερα ἡ κατάστασις δὲν εἶναι αὐτὴ...
Τὸ ἰδεῶδες τῆς **Εὐαγγελικῆς Διακονίας**, ἂν καὶ ἐξασκῆται ἀπὸ ποικίλους φορεῖς, δὲν ἀποτελεῖ τὸ *χαρακτηριστικὸ καὶ οὐσιῶδες γνώρισμα* τοῦ Σώματος τῶν Χριστιανῶν, ἀπὸ τῆς κορυφῆς ἕως τῆς βάσεως· φαινόμεθα ἢ θέλουμε νὰ λεγόμεθα μαθητὲς τοῦ πρώτου καὶ κατ' ἐξοχίαν Διακόνου, δηλαδὴ τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ, ἀλλὰ στὴν πρᾶξι δὲν εἴμεθα πρόθυμοι νὰ ἐνστερνισθοῦμε τὴν πολὺπλευρὴ καὶ πολυδιάστατη **Διακονία** μας μὲ **Εὐθύνη** καὶ **Θυσία**, κατὰ τὸ πρότυπον Ἐκεῖνου.

Ὁ μακάριος ἐφησυχασμός μας, ἡ προτίμησις τῆς ἀνέσεώς μας, ἡ ἔλλειψις διαθέσεως νὰ μοιρασθοῦμε μὲ τὸν Ἄλλον τὰ προβλήματα του, τὸν πόνο καὶ τὰ δάκρυά του, ἀκόμη καὶ νὰ θυσιάσουμε τὴν ζωὴ μας ὑπὲρ αὐτοῦ· ἀλλὰ, καὶ ἡ ταυτόχρονος στάσις ἀλληλομαχίας καὶ ἀδελφομαχίας καὶ ψυχρότητος μεταξὺ μας, μᾶς θυμίζει τὸν φρικτὸ λόγο τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, ὁ ὁποῖος γιὰ παρόμοια ἐκκλησιαστικὰ νοσήματα τῆς ἐποχῆς του, ἔλεγε:

«Καὶ γὰρ ὥσπερ σῶμα νεκρὸν, τῆς Ἐκκλησίας ὁρῶ τὸ πλῆθος ἐρόμιμένον νῦν· οὐκ ἔστιν ἡ πίστις ἐνεργῆς· τὴν γὰρ θερμότητα ἐσβέσαμεν, καὶ τοῦ Χριστοῦ τὸ Σῶμα νεκρὸν εἰργασάμεθα. Εἰ δὲ φρικτὸν τὸ εἰρημένον, πολλῶ φρικωδέστερον, ὅταν ἐπὶ τῶν ἔργων φαίνεται.» (Ὁμιλ. ΚΖ´ εἰς Β´ Κορινθ., § δ´, PG τ. 61, στλ. 588).

Σήμερα, στὴν τριακοστὴ πρώτη (31ῃ) Ἐπέτειο τῆς Ἀρχιερωσύνης τοῦ χριστοσφραγίστου Γέροντος, Πατρὸς καὶ Μητροπολίτου μας, μᾶς δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ ἐμβαθύνουμε στὸ εὐαγγελικὸ μήνυμα τῆς Παρακαταθήκης Του: **Εὐσπλαγχνία - Διακονία - Εὐθύνη - Θυσία.**

Αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ ἀπάντησις στὸ ἀρχικὸ μου ἐρώτημα, *γιατὶ καταρτίζουν σήμερα οἱ φωνές μας αἶνους εὐχαριστίας καὶ ᾠδὲς αἰώνιας εὐγνωμοσύνης.*

Ἐὰς ἀποφασίσουμε, μὲ τὴν βοήθεια τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, τῇ δυνάμει τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, νὰ υἱοθετήσουμε καὶ ἐφαρμόσουμε στὴν πράξι τὸ Ἅγιον τῆς Διακονίας, μὲ ὑπευθυνότητα καὶ θυσιαστικὴ διάθεση.

Τότε, θὰ γίνουμε Διάκονοι τοῦ Σωτῆρος μας· τότε, ὄντως θὰ Τὸν ἀκολουθοῦμε μὲ ἀνταπάρνησι στὸν Σταυρὸ καὶ στὴν Ἀνάστασι· τότε, θὰ εἴμεθα ζωντανοὶ Χριστιανοί, δηλαδὴ Χριστοφόροι καὶ Θεοφόροι καὶ Φωτοφόροι· διότι - ὅπως εἶπε ὁ Κύριός μας - «ὅπου εἰμι ἐγώ, ἐκεῖ καὶ ὁ διάκονος ὁ ἐμὸς ἔσται» (Ἰωάν. ιβ´ 26).

Ἡ πολυτίμητος εὐχὴ τοῦ πολυσεβάστου Μητροπολίτου μας ἅς μᾶς ἐνισχύη, ὁδηγῇ καὶ προστατεύη στὴν θεάρεστη αὐτὴ ἀπόφασι καὶ πορεία μας· μᾶς πορείας, μὲ εὐγνωμοσύνη καὶ στοργικὴ τρυφερότητα στὸ τρισευλογημένο Πρόσωπό Του.

† Τῇ 7ῃ Φεβρουαρίου 2010 ἐκ.ήμ.
Ἁγίου Παρθενίου Λαμφάκου
Σάββατον Α´ τῶν Νηστειῶν

Ὁ Ἐπίσκοπος
† Ὁ Ὡρεῶν Κυπριανὸς
Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος

Τῷ δὲ Θεῷ,
τῷ δοτῆρι πάντων τῶν ἀγαθῶν,
δόξα, εὐχαριστία καὶ προσκύνησις!